סוס וחבריו

סיפור עם קורדי
א. שמילוב, וו.גאצאק
ציורים מ. קוצ'רגינה

יום קיצי אחד החליט הסוס לצאת להרים. הוא שמע כי שם ניתן למצוא הרבה עשב טרי וטעים. הלך, הלך ובדרך פגש בתרנגול.
שאל התרנגול "לאן אתה הולך, סוס?"
ענה הסוס "אני הולך להרים. אומרים ששם עשבים גבוהים, מים קרירים. מה יש לי לעשות כאן בעמק? כאן כל העשבים נשרפו בשמש, טיפת מים לא ניתן למצוא. אלך לשם איפה שהשלג מונח על פסגות."
"תן לי להצטרף אליך" אמר התרנגול "גם אני רוצה ללכת להרים. שם יהיה לי טוב יותר."
"אז בוא אתי" ענה הסוס, והם הלכו ביחד, סוס קדימה והתרנגול אחריו. הלכו במשך היום ובלילה נחו, כמו כל הנוודים.
הלכו והלכו ובדרך פגשו באיל. שאל האיל "אמור אחי סוס, לאן דרכך?"
והסוס ענה "אני הולך להרים. אומרים ששם עשבים גבוהים, מים קרירים. מה יש לי לעשות כאן בעמק? כאן כל העשבים נשרפו בשמש, טיפת מים לא ניתן למצוא. אלך לשם איפה שהשלג מונח על פסגות."
"תן לי לבוא אתך" ביקש האיל "גם אני רוצה ללכת להרים. אולי שם יהיה לי טוב יותר."
"טוב, בוא אתנו להרים" ענה הסוס, והלכו שלושתם, הסוס קדימה, התרנגול אחריו והאיל בסוף. הלכו ביום, ובלילה נחו כמו כל הנוודים.
הלכו, הלכו ופגשו ארנבת. שאלה הארנבת "אמור, אחי סוס, לאן אתם הולכים. והסוס ענה "אנו הולכים להרים. אומרים ששם עשבים גבוהים, מים קרירים. מה יש לי לעשות כאן בעמק? כאן כל העשבים נשרפו בשמש, טיפת מים לא ניתן למצוא. נלך לשם איפה שהשלג מונח על פסגות."
"קחו גם אותי אתכם" ביקשה הארנבת "גם לי קשה לחיות כאן. בהרים יהיה לי קל יותר."
"טוב, נלך ביחד להרים" ענה הסוס.
והלכו כך ארבעתם, הסוס קדימה, התרנגול אחריו,

האיל אחרי התרנגול והארנבת אחרי האיל. הלכו רק ביום ובלילה נחו, כמו כל הנוודים.
יום אחד ראתה אותם להקת זאבים. רעבים ועצבניים היו הזאבים. הם ראו את הסוס, התרנגול, האיל והארנבת והתחילו להכיש בשיניים.
"בוא, נתנפל עליהם!" קרא זאב הצעיר אחד "איש לא שומר עליהם ונוכל לטרוף אותם בקלות. איזה ארוחה טובה תהיה לנו!"
אבל הזאבים האחרים היו מנוסים וזהירים יותר.
הם אמרו לו "לא, לא נוכל להתנפל עליהם. בשנה שעברה התנפלנו על להקת סוסי-בר ובקושי יצאנו מכך בחיים. מוטב לא להתעסק עם סוסים."
"אינכם רוצים, אל תלכו. אני אצליח לטרוף אותם בעצמי!" קרא הזאב הצעיר ויצא לשביל.
"מה רצונך?" שאל אותו הסוס והסתיר בגופו את התרנגול, האיל והארנבת.
"אני רוצה" אמר הזאב "שתתן לי את האיל. אוכל אותו ולא אפריע לכם יותר."
"אתה טיפש גדול, זאב. הרי אין באיל אלה עור ועצמות. אם אתה רעב, תתחיל ממני, ורק אחר כך תנסה לאכול את האיל."
הזאב חרק בשיניים והתנפל ישר על הסוס. אבל הסוס נעמד על רגלי האחוריות, תפס את ראשו של הזאב ברגליו הקדמיות ולחץ אותו לארץ. האיל רץ מאחור והתחיל לדקור את גבו של הזאב בקרניו, התרנגול קפץ על ראש של זאב, נקר בו במקורו וקרקר בקולי קולות. ורק הארנבת נבהלה והתחילה לברוח.
הזאב חזר ללהקה כשהוא בקושי עוד חי.

"נו, טרפת אותם?" שאלו חבריו הזאבים.
"צריך לברוח מהר מכאן, שלא יתפסו אותנו!" קרא הזאב הצעיר בבהלה "לא להתמהמה" והתחיל לרוץ מהר ויתר הזאבים אחריו. בהלת הזאב הצעיר הדביקה את האחרים והם רצו ורצו עד שרגליהם לא יכלו כבר לשאת אותם.
אז קרא זאב זקן אחד "עצרו, ננוח. אין כוח לרוץ יותר!" הלהקה נעמדה ואחד הזקנים אמר לזאב הצעיר "עכשיו ספר לנו לפחות מה קרה שם על השביל הזה ומי רודף אחרינו?"
"אל תשאל, כי מפחיד אפילו לספר. רק יצאתי לשביל וסוס דחף את ראשי לאדמה ומישהו מאחור התחיל להרביץ לי במקל בגב. השלישי דקר לי בראש וצעק נורא. והרביעי רץ משם, כנראה כדי להזעיק אנשים וכלבים. בואו ונמשיך לרוץ כדי שלא ישיגו אותנו!"
וכך ניצלו הסוס, התרנגול, האיל והארנבת מאימת הזאבים.